

Het veld ruimen!

Wordt de moderne hoofdgreenkeeper even snel ontslagen als een voetbaltrainer?

Bang voor greenkeepers, roept Lex de Roeper in een interview in het NVG-magazine Golfbusiness. Volgens de baancommissaris van Golf & Country Club Capelle a/d IJssel zouden veel baancommissarissen onvoldoende grip hebben op de prestaties van hun greenkeepers. Ze zouden zelfs bang voor hen zijn... Is dit slechts de visie van één man, die af te doen is als een incident? Of is er ontegenzeggelijk iets gaande in de verhouding tussen hoofdgreenkeepers en baancommissarissen? Een recente hausse van gevallen waarbij hoofdgreenkeepers het veld mogen ruimen, werkt een vergelijking tussen moderne hoofdgreenkeepers en voetbaltrainers in de hand. Die moeten immers ook het eerste het veld ruimen bij tegenvallende resultaten.

Auteur: Hein van Iersel

De afgelopen jaren laten een fors aantal gevallen zien waarbij hoofdgreenkeepers hun ontslag krijgen, op non-actief worden gezet of naar een tweede plan worden gemanoeuvreerd. Je kunt er gevoelig vanuit gaan dat hier slechts sprake is van het topje van de ijsberg en dat de problemen die ten grondslag liggen aan deze trend veel breder verspreid zullen zijn. Dit artikel wil niet graven naar de oorzaken achter ieder geval, maar wel een aantal aspecten aanstippen die voortkomen uit gespreken met greenkeepers en baancommissarissen.

“Het gaat alleen nog om het financiële resultaat en de managementcapaciteiten van een hoofdgreenkeeper. Niemand is geïnteresseerd in jouw vakmanschap.”

Werkelijke macht

Hein van Drie, hoofdgreenkeeper op golfbaan Schaerweide in Zeist, heeft al vele jaren ervaring met greenkeeping. Zowel op Schaerweide als op Anderstein. Van Drie vindt het onzin dat baancommissarissen bang zijn voor hun greenkeepers. Van Drie: “Het is niet de greenkeeper die de macht heeft. De greenkeeper staat vaak machteloos, bijvoorbeeld als hij aangeeft wat er gedaan zou moeten worden en hij krijgt te horen dat er geen geld voor is. Hij moet maar roeien met de riemen die er zijn. De werkelijke

macht zit bij het bestuur en/of de aandeelhouders. Het werkelijke probleem zit bij de waardering die greenkeepers krijgen voor hun werk. Ook in financiële zin. Vaak zijn hoofdgreenkeepers vakidioten; zij hebben veel liefde voor hun werk en denken op de laatste plaats aan zichzelf. Doordat zij altijd, vaker en meer dan menig bestuurslid aanwezig zijn, zien en horen zij meer dan het bestuur.”

“Een baancommissaris die greenkeepers op detailniveau opdrachten geeft. Dat vind ik een verkeerd principe.”

Dominante rol

Jan van Mondfrans kent via zijn werk bij ProGrasS en als baancommissaris van U.G.C. De Pan beide kanten van de medaille. Van Mondfrans: “Toen ik baancommissaris werd op De Pan heb ik mij voorgenomen niet wekelijks op bezoek te gaan in het greenkeeperverblijf. Mijn taak is niet om te bepalen wat de greenkeepers doen, maar ondersteuning te geven bij werkzaamheden die zij moeten uitvoeren ter verbetering van de baan. Of bij het verdedigen van de aanschaf van machines richting het bestuur. Ik zie in mijn werk vaak dat de baancommissaris de greenkeepers op detailniveau opdrachten geeft. Dat vind ik een verkeerd principe. Greenkeepers worden aangestuurd door hun hoofdgreenkeeper. Van hem mag worden verwacht dat hij voldoende inzicht en bevoegdheid heeft deze details te zien. Elke veertien dagen hebben wij een baancommissievergadering, waarbij de hoofdgreenkeeper een dominante rol heeft. Dan krijgen we inzicht in de voortgang van de planning. Ik moet ervoor zorgen dat de greenkeepers vertrouwen krijgen en daardoor sterker in hun werk worden en niet andersom. Ik stimuleer ze opleidingen te volgen en kennis op te doen door beurzen, workshops en collega-banen te bezoeken. Golfbaanonderhoud wordt vanwege de klimaatveranderingen alleen maar complexer. Het is een zeer boeiend vak, waar alleen de bevoegde hoofdgreenkeepers zich overeind zullen weten te houden. Dat zie ik als een prachtige uitdaging.”

Zelfbedruipend

Arnoud de Jager heeft in zekere zin ook ervaring opgedaan aan beide kanten van de tafel. Hij is gestart als greenkeeper en tegenwoordig directeur van De Lage Vuursche BV. De Jager: “Het mes snijdt aan twee kanten. Alles heeft te maken met elkaar in waarde laten en goed communiceren. De hoofdgreenkeeper dient goed opgeleid en communicatief vaardig te zijn, zodat hij zijn eigen grenzen bepaalt. Dwing het maar af! Wisselingen van baancommissarissen na zittingsperiodes dient de hoofdgreenkeeper te ondervangen door het afschermen van werkzaamheden. Sla met de vuist op tafel en zeg ‘dit is mijn vakgebied en op diverse vlakken daarbuiten maak ik graag van uw intermediairschap gebruik, meneer de baancommissaris!’ De baancommissaris die ‘s ochtends bij de koffie komt melden dat de greens korter gemaaid moeten worden voor de herendag heeft het echt niet begrepen. Hij dient de hoofdgreenkeeper met zijn team op een andere manier te ondersteunen. Op vlakken waarop zij dat graag wensen. Mijn mening is dat de groene afdeling van elk golfbedrijf zelfbedruipend dient te zijn. Dat heeft te maken met kennis en communicatie!”

Feodale gezagsverhouding

Bovenstaande meningen zijn in zekere zin van alle tijden. Van oudsher bestaat er al een spanningsveld tussen baancommissaris en greenkeeper. In het allerergste cliché is de baancommissaris een gepensioneerde tandarts die het niet kan laten zich op detailniveau met de greenkeeper te bemoeien. Het is de vraag of deze feodale gezagsverhouding de oorzaak is van de huidige problemen. De moderne baancommissaris is vaak

veel jonger dan tien tot vijftien jaar geleden. Op veel banen, zowel commercieel- als verenigingsgetint, is vaak een professionele manager aangesteld die contacten onderhoudt met de greenkeepers. Een greenkeeper die graag anoniem wil blijven, zegt daarover: “Ik heb het idee dat sommige greenkeepers de slag niet kunnen maken van de familiale sfeer van een ouderwetse verenigingsbaan naar de managementstijl van een modern geleid golfcomplex. Dat heeft niets te maken met vakmatige kennis, maar met managementcapaciteiten en de veelzijdigheid die het vak van hoofdgreenkeeper tegenwoordig vereist. Het wordt steeds complexer, niet zozeer op het gebied van greenkeeping, maar wel op het gebied van verslaglegging, budgettering en contacten met de rest van de club.” Een collega-greenkeeper die ook in de anonimiteit wil blijven, herkent zich in deze woorden. Hij vult aan: “Het gaat alleen nog om het financiële resultaat en de managementcapaciteiten van een hoofdgreenkeeper. Niemand is geïnteresseerd in jouw vakmanschap als greenkeeper of de conditie van de baan. Als hoofdgreenkeeper moet je vergaderen, rapporten schrijven en slap ouwehoeren. Baanprestaties en of je nu zeven of twee dagen per week in de baan bent, tellen niet.” Een derde greenkeeper die het onderwerp te gevoelig vindt om met naam en toenaam in het magazine te komen, stelt dat wat nu gebeurt het gevolg is van een trend die al jaren aan de gang is. De hoofdgreenkeeper wordt meer manager dan greenkeeper. Als je dan als hoofdgreenkeeper onvoldoende ervaring of opleiding hebt op managementniveau word je de baan uitgestuurd.”

“Wisselingen van baancommissarissen na zittingsperiodes dient de hoofdgreenkeeper te ondervangen door het afschermen van werkzaamheden. Sla met de vuist op tafel en zeg, dit is mijn vakgebied en op diverse vlakken daarbuiten maak ik graag van uw intermediairschap gebruik, meneer de baancommissaris!”